

Arrest

nr. 68 996 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van gemengd Arabisch- Oekraïense afkomst, geboren op 20 december 1978 en afkomstig uit het dorp Balakovo in de regio Saratov.

U woonde samen met uw partner, B. N. (...), een Russisch staatsburger van Armeense afkomst, in Balakovo.

U werkte tot uw vertrek uit de Russische Federatie in het medisch sanitair centrum 156 als arts.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land omwille van volgende redenen verlaten hebt.

Uw partner deed sinds 2002 zaken in Balakovo. In 2006 opende hij een winkel van lederwaren. In 2007 opende hij een fabriek. Elke maand diende uw partner te betalen aan de stedelijke administratie. Daarnaast eisten de ordediensten eveneens geld van uw man.

Ten derde diende uw man ook aan de criminele structuren te betalen, waarvan een zekere Korsjun het hoofd was in Balakovo en ene Korablik het geld verzamelde bij de handelaars. Het hoofd van de criminele structuur in de regio Saratov was Y. N. (...), bijnaam 'N. (...).

In juni 2009 gebeurde een ongeval met een vrachtwagen die goederen vervoerde voor uw man. De goederen verdwenen hierbij. De schade was 150.000 dollar. De politie kwam ter plaatse.

Hierna kwam het bedrijf van uw man in problemen. De verschillende personen waaraan uw partner geld diende te betalen, bleven echter geld eisen.

Begin oktober 2009 kwam A. T. (...), hoofd van het bestuur ter bestrijding van economische misdrijven, bij uw man en eiste 2.000.000 roebels om de partij Verenigd Rusland te steunen bij de gemeenteraadsverkiezingen in Saratov.

Hierop besloten u en uw partner via elektronische post hulp te vragen aan de president van de Russische Federatie.

Midden oktober 2009, 5 dagen na het versturen van uw hulpvraag, werd uw man 1 dag vastgehouden in een cel. Er werd gedreigd dat als uw partner de 2.000.000 roebels niet zou betalen, er strafzaken zouden gefabriceerd worden tegen zijn 2 zonen uit een vorig huwelijk. U stelde uw man voor uw eigendommen te verkopen, waarna u in oktober 2009 advertenties plaatste voor de verkoop.

Begin november 2009 werd uw man, samen met zijn broer, geslagen door mensen van N. (...). Uw man diende van 6 november 2009 tot 16 november 2009 in het ziekenhuis te verblijven. Tijdens de opname van uw man in het ziekenhuis, verkocht u het appartement van uw moeder. U bracht uw man 8500 euro in het ziekenhuis.

Op 27 november 2009 kreeg u van de administratie van de regio Saratov een brief d.d. 26 november 2009 waarin gesteld werd dat uw verzoek aan de president van de Russische Federatie werd onderzocht. Diezelfde dag werd uw zwangerschap vastgesteld in het ziekenhuis.

U werd van 15 tot 23 december 2009 opgenomen in het stedelijk ziekenhuis van Balakovo, nadat u 's avonds op weg van uw werk naar huis in elkaar werd geslagen door 3 u onbekende mannen. De mannen zeiden dat u uw man de groeten moest doen van N. (...), een crimineel figuur waarmee uw man problemen kende. In het ziekenhuis kreeg u een miskraam. Op 11 januari 2010 ging u terug werken.

Op 5 april 2010 verdween uw partner B. N. (...). U kon hem op geen enkele manier bereiken. Na 4 dagen kwam hij 's nachts thuis en ging zonder veel te zeggen naar bed. Rond 3 uur 's nachts werd er aan uw deur gebeld. Vier agenten, waarvan 1 in burgerkledij, kwamen uw woning binnen en namen u en uw man mee naar het politiebureau. U werd ondervraagd over waar uw man de voorbije 4 dagen was geweest. U werd vernederd en kreeg klappen. Rond 9 uur 's ochtends werd u vrijgelaten. Uw partner werd 2 uur later vrijgelaten.

Ongeveer rond 26 april 2010 is uw partner vertrokken. U verbleef 3 dagen bij familie in Alekseevka. Op 30 april 2010 keerde u terug naar uw woonplaats. 's Avonds rond 5 à 6 uur werd er aangebeld. Het waren 2 agenten van UBEP (dienst voor de bestrijding van economische misdrijven). U diende met hen mee te gaan. U werd meegenomen naar een huis, vermoedelijk in het dorp Natalino. De agenten vroegen waar uw man was. U zei hen dat u van niets wist. Hierop werd u door hen geslagen. U voelde een prik in uw bovenbeen waarna u het bewustzijn verloor. Toen u wakker werd, merkte u dat u door de mannen was aangerand. U kon de woning verlaten en nam de bus naar uw huis. Op 3 mei 2010 kwam P. (...), een vriend van uw partner, 's avonds bij u langs. Hij had een briefje bij van uw partner. U diende met P. (...) mee te gaan; hij zou uw reis regelen. Op 4 mei kwam P. (...) langs om foto's te nemen. Op 6 mei vertelde P. (...) u dat de politie naar u op zoek was en dat u het land diende te verlaten.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 8 mei 2010 met de wagen, naar België.

U bereikte België op 10 mei 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Uw partner B. N. (...) verblijft sinds begin mei (2010) in Nederland, alwaar hij een asielaanvraag indiende bij de Nederlandse asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele geboorteakte, een kopie van uw rijbewijs, een origineel attest over uw registratie als reserve-officier, een gelegaliseerde kopie van uw werkboekje, een handgeschreven brief van uw partner B. N. (...), een origineel attest van vaststelling van uw zwangerschap d.d. 27 november 2009, een conclusie van medische expertise d.d. 16 december 2009, een originele ontslagepicrise na uw ziekenhuisopname van 15 december tot 23 december 2009, uw origineel diploma geneeskunde, een origineel certificaat van specialisatie gynaecologie, een origineel bewijs van bijscholing, een origineel getuigschrift van bijscholing, 3 attesten van bijscholing in 2006, 2008 en 2009, een origineel attest van verzekering, een origineel arbeidscontract d.d. 23 november 2006, een kopie van uw arbeidscontract d.d. 16 februari 2009, documenten van uw advocaat en het Rode Kruis opvanginitiatief inzake consultatie van een arts/psycholoog, een brief van de administratie van de regio Saratov d.d. 26 november 2009, een enveloppe d.d. 27 november 2009, een kopie van

een ontslagepicrise op naam van uw partner, een kopie van een medische expertise op naam van uw partner d.d. 6 november 2009 en enkele internetartikels."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde in de Russische Federatie problemen gekend te hebben omwille van de problemen van uw partner B. N. (...).

U en uw partner zijn het slachtoffer geworden van discriminatie en criminele terreur.

Uw partner kende problemen met de politiediensten van uw regio en de criminele structuren. U werd door onbekende mannen, vermoedelijk van de criminele structuren, aangevallen op straat.

Daarnaast werd u door de politiediensten meegenomen en aangerand.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Aangaande de problemen die u sinds uw kindertijd gekend zou hebben, waarbij u gediscrimineerd werd omwille van uw niet-Russische uiterlijk, dient opgemerkt te worden dat u deze niet aannemelijk heeft weten te maken.

U verklaarde dat u door uw niet-Russische uiterlijk moeilijkheden ondervond tijdens uw universitaire studies en uw zoektocht naar werk (CGVS p.16-17).

Afgezien van het feit dat u hiervan geen begin van bewijs kon voorleggen, blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van slechte resultaten aan de universiteit in beroep ging en de volgende examens tamelijk goed gingen (CGVS p.16).

Voorts blijkt uit uw diploma, het certificaat van uw specialisatie gynaecologie, uw bewijs van bijscholing, het getuigschrift van bijscholing en de 3 attesten van bijscholing in 2006, 2008 en 2009, uw arbeidscontract d.d. 23 november 2006 en uw arbeidscontract d.d. 16 februari 2009 die u voorlegde, dat u uw medische studies met succes hebt afgerond en hierna bij minstens 2 ziekenhuizen aan de slag kon (Zie documenten 9-15, 17 en 18 in groene map).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband ondermijnd.

Aangaande de problemen die u en uw partner kenden met de politiediensten en de criminele structuren dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document voorlegde betreffende de zaak van uw partner B. N. (...), noch van de problemen die uw partner kende met A. T. (...) en de criminele structuren.

Nochtans liggen de problemen van uw partner aan de basis van de problemen die u persoonlijk zou gekend hebben in de Russische Federatie.

Zo legde u geen enkel document voor inzake het ongeval in juni 2009, hoewel u verklaarde dat de politie hierbij ter plaatse kwam (CGVS p.18).

Voorts verklaarde u dat uw man naar aanleiding van dit ongeval, waarbij goederen verdwenen, een klacht indiende. U kunt hieromtrent echter geen details weergeven, noch enig document voorleggen (CGVS p.18).

U legde evenmin enig document voor omtrent de verkoop van het appartement van uw moeder en de verkoop van de winkel van uw partner (CGVS p. 14-15, p.23).

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder eind september 2010 in elkaar werd geslagen door haar onbekende mannen, waarna zij klacht indiende bij de rechtbank (CGVS p.4, p.22). U legde hier evenmin enig begin van bewijs voor, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u 2 weken voor uw gehoor voor het Commissariaat-generaal via een derde nog contact had met uw moeder, die nog steeds in de Russische Federatie verblijft (CGVS p.3-4). U verklaarde hierbij dat u vermoedt dat zowel uw telefoon als de telefoon van uw moeder wordt afgeluisterd, maar kon dit vermoeden niet staven (CGVS p.4). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

De door u voorgelegde internetartikels tonen de algemene situatie aan in uw land van herkomst. U verklaarde echter dat uw naam hier niet in vermeld wordt (CGVS p.17, p.19). Bijgevolg kunnen deze artikels de door u verklaarde persoonlijke problemen niet aantonen.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u en uw partner begin oktober 2009 de president van de Russische Federatie, via elektronische weg, om hulp vroegen (CGVS p.20).

U legde van deze hulpvraag echter geen bewijs voor. U legde evenwel een antwoordbrief d.d. 26 november 2009 voor getekend door Mevr. Pa. (...) van het public relations departement van de regering van de Saratovski-regio (zie document 20 in groene map), waarin deze meldt dat uw brief aan de president werd behandeld en doorgestuurd naar de bevoegde diensten.

U verklaarde dat u na deze antwoordbrief niet meer geïnformeerd heeft naar de stand van zaken inzake deze brief. Hierbij gaf u aan dat dit niet mogelijk was omdat er geen persoonlijke link is naar deze persoon (CGVS p.20).

Uit de door u voorgelegde antwoordbrief blijkt echter dat hierin zowel een telefoonnummer als faxnummer wordt vermeld (zie document 20 in groene map).

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u geen mogelijkheid hebben om hiernaar te informeren.

U verklaarde hierbij dat uw man nog wel brieven kreeg, maar kon hier geen verdere informatie over verschaffen, noch enig document van voorleggen (CGVS p.21).

Dit wekt verbazing, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u een maand voor uw gehoor voor het Commissariaat-generaal nog telefonisch contact had met uw man, die momenteel in Nederland verbijft (CGVS p.4-5).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

U legde ter staving van uw asielrelaas evenwel een ontslagepicrise op uw naam, een ontslagepicrise op naam van uw partner, een besluit van medische expertise op uw naam en een besluit van medische expertise op naam van uw partner voor (zie documenten 7,8, 22 en 23 in groene map). Betreffende de door u voorgelegde ontslagepicrise op uw naam dient te worden opgemerkt dat dit document weliswaar stelt dat u bepaalde verwondingen hebt opgelopen, waarna u een miskraam kreeg, maar deze epicrise vormt geen sluitend bewijs van de precieze omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen. In dit attest staat dat u bij opname medische klachten had "wegens slagen". Afgezien van het feit dat in dit attest niet staat in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn, gaat het hier om een weergave van uw verklaringen, die bezwaarlijk als objectieve informatie kunnen worden beschouwd (zie document 8 in groene map).

De ontslagepicrise betreffende uw partner B. N. (...) stelt weliswaar dat uw partner bepaalde verwondingen had opgelopen, maar vormt evenzeer geen sluitend bewijs van de precieze omstandigheden waarin uw partner deze verwondingen heeft opgelopen. In dit attest staat dat uw partner bij opname medische klachten had "wegens slagen". Afgezien van het feit dat in dit attest niet staat in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn, gaat het ook hier om een weergave van de klachten van uw partner, die bezwaarlijk als objectieve informatie kunnen worden beschouwd (zie document 22 in groene map).

*Voor wat betreft de conclusie van de gerechtelijk expert op uw naam d.d. 16 december 2009 en op naam van uw partner d.d. 6 november 2009 kan worden gesteld dat dit slechts een weergave van de door u en uw partner opgelopen verwondingen is, waarbij wordt gesteld dat u deze zou hebben opgelopen door slagen. Dit attest spreekt zich echter niet uit over de ernstige problemen die u en uw partner zouden gekend hebben met A. T. (...) of de criminele structuren. In beide attesten staat immers vermeld dat uit de verklaringen van u en uw partner blijkt dat u en uw partner deze verwondingen opliepen nadat u en uw partner, respectievelijk op 15 december 2009 en op 5 november 2009, op straat **door onbekenden** werden aangevallen (zie document 7 en 23 in groene map).*

Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat hoewel u verklaarde zich nooit tot de autoriteiten te hebben gewend in verband met uw problemen (CGVS p.24) en u eveneens verklaarde dat uw man na het oplopen van zijn verwondingen op 5 november 2009 zich niet tot de autoriteiten wendde, uit de door u voorgelegde gerechtelijke expertises blijkt dat zowel u als uw man melding gemaakt hebben van deze feiten bij een onderzoeker van de UVD (zie document 7 en 23).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Betreffende de niet-gedateerde brief van uw partner B. N. (...) dient te worden opgemerkt dat deze stelt dat de "nachtmerrie" binnenkort gedaan zal zijn en dat u vertrouwen moet hebben in de persoon die u zal helpen (zie document 5 in groene map). Er wordt echter nergens nader vermeld welke problemen u zou gekend hebben. Gezien het niet officiële karakter van dit document, moet tevens worden opgemerkt dat deze brief geen objectieve bewijswaarde heeft. Dit document vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Als verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees, dient te worden opgemerkt dat u uw Russisch binnenlands paspoort niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat uw paspoort werd ingehouden door de politiediensten (CGVS p.10).

Gezien voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen waarom u uw binnenlands paspoort niet kunt voorleggen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van uw internationaal paspoort verborgen te houden.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde dat u over land vluchtte naar België, maar kan geen verdere details geven over de landen en/of steden via dewelke u hebt gereisd (CGVS p.13). U reisde in het bezit van (valse) reisdocumenten. U bleek echter nauwelijks op de hoogte van de identiteitsgegevens die hiervoor gebruikt zijn (CGVS p.11). U weet uitsluitend dat uw naam en foto hierbij werden gebruikt (CGVS p.11).

U bleek echter niet op de hoogte van de geboortedatum in dit paspoort, noch door welk land dit valse paspoort zou zijn uitgereikt (CGVS p.11).

U bent evenmin op de hoogte of dit valse paspoort al dan niet een visum bevatte (CGVS p.11). Verder verklaarde u dat u geen afspraken had gemaakt over wat er diende te gebeuren in geval van controle (CGVS p.14). Dit blijkt echter niet geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone.

Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dit doet bovendien vermoeden dat u moedwillig uw reispaspoort, waarvan u verklaarde dat dit werd ingehouden door de politiediensten (CGVS p.10), achterhoudt voor de Belgische asieldiensten om eventuele gegevens betreffende visa, reisdoel en vertrekkedata verborgen te houden.

Met betrekking tot uw verklaarde slechte psychische toestand (CGVS p.16) legde u volgende documenten voor: een brief van uw advocaat Mr. Buysse, toelatingsbrieven voor consultatie van het Rode Kruisinitiatief in Eeklo, een nota tussen het CAW onthaal in Gent en het Rode Kruisinitiatief in Eeklo.

In verband met deze documenten dient te worden opgemerkt dat deze documenten niet gericht zijn aan de Commissaris-generaal (zie document 19 in groene map).

Voor wat betreft de brief van uw advocaat, Mr. Buysse, moet worden gesteld dat dit geen medisch noch een psychologisch attest is (zie document 19 in groene map). Verder moet worden opgemerkt dat dit schrijven vermeldt dat u psychologische problemen heeft. U ondersteunt deze beweringen echter met geen enkel medisch attest.

De toelatingsbrieven voor consultatie van het Rode Kruisopvangcentrum in Eeklo zijn evenmin medische, noch psychologische attesten.

Betreffende de nota tussen 2 hulpverlenende instanties, met name het CAW onthaal in Gent en het Rode Kruisinitiatief in Eeklo, wat evenmin een medisch noch psychologisch attest is, dient te worden opgemerkt dat dit stelt dat u een gesprek had bij het onthaal van CAW Gent op 1 juli 2010. Hierbij is niet duidelijk wie de auteur van deze nota is, noch welke professionele bevoegdheid de auteur van deze nota heeft. Dit document stelt dat u psychiatrische hulp nodig heeft omwille van het verlies van uw ongeboren vrucht en de politieke problemen van uw partner in uw thuisland. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de verklaringen in deze nota enkel en alleen op uw aangeven opgesteld zijn. Bovendien vormt deze nota geen formeel bewijs dat de vermelde moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de door u verklaarde feiten ondergaan in de Russische Federatie.

Gezien deze nota geen medisch, noch psychologisch attest betreft, kan deze nota de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat u verklaarde dat Y. N. (...), rechterhand van 'N. (...), hoofd van de criminele structuur in de regio Saratov, in november 2010 door de Russische autoriteiten werd opgepakt en in afwachting van verder onderzoek wordt vastgehouden (CGVS p.17, p.29).

Gezien deze vaststellingen, dient te worden geoordeeld dat het niet uitgesloten is dat u wel op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen, waartoe u echter geen pogingen ondernomen heeft (CGVS, p. 18, 19, 24 en 28).

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw geboorteakte, u rijbewijs, uw attest over uw registratie als reserve-officier, uw werkboekje en uw verzekeringsattest bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. De enveloppe d.d. 27 november 2009 toont aan dat uw partner die dag post ontving van de administratie van de regio Saratov, wat hier evenmin betwist wordt. Het medische attest waarbij uw zwangerschap werd

vastgesteld, geeft slechts informatie in welk zwangerschapsstadium u zich op 27 november 2009 bevond, wat in deze beslissing niet ter discussie staat."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 12 juli 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, een schending van artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster is van mening dat de commissaris-generaal ten onrechte de discriminatie omwille van haar niet-Russisch uiterlijk in twijfel trekt.

Dat zij, zoals de commissaris-generaal opwerpt, toch nog een diploma en arbeidscontract in de wacht kon slepen, wijt zij aan haar volharding. Het verhaal achter het diploma is namelijk dat zij meerdere keren voor eenzelfde examen moest slagen, dat zij verweten werd voor "zwarte kont" (zie het verzoekschrift, p. 5) en dat niemand met haar wilde communiceren.

Ook verklaart zij dat zij bij haar zoektocht naar werk, ontelbare keren afgewezen werd en pas aan werk raakte toen een andere arts tot ontslag werd gedwongen.

Verzoekster meent bovendien dat zij niet naar behoren werd verloond aangezien zij slechts 5000 roebel verdiende terwijl een andere arts minstens 8000-10000 roebel kreeg voor hetzelfde werk.

Zij voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal er niet om heen kan dat racisme welig tiert in de Russische Federatie en dat er sinds de val van de Sovjet-Unie steeds meer racisme en xenofobie oprijst. Verzoekster wijst er nog op dat zij hiervoor geenszins hulp kon zoeken bij de overheid en verwijst hiervoor naar een rapport van "Amnesty International".

Aangaande het gebrek aan documenten die betrekking hebben op haar problemen, benadrukt verzoekster dat verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Verzoekster meent dat haar verklaringen eenduidig, coherent, consistent en geloofwaardig zijn. Zij wijst er op dat zij niet op de hoogte is van elk zakelijk detail van het werk van haar man en dat zij niet beschikt over papieren over zijn werk en over de chantage. Pas tijdens haar verblijf in België vernam zij terug informatie over haar man, sinds dat zij hem "kwijtraakte" in april 2010.

Zij benadrukt eveneens dat zij na haar verhoor op het Commissariaat-generaal bijkomende stukken heeft bezorgd die werden opgevraagd door de ambtenaar die haar dossier behandelde. Verzoekster besluit dan ook dat de overige stukken blijkbaar als niet relevant werden beschouwd, waardoor de commissaris-generaal volgens haar nadien niet kan inroepen dat bepaalde stukken niet werden voorgelegd. Zij acht hierdoor het fair play-beginsel geschonden, volgens hetwelke de overheid open, eerlijk en "royaal" (sic) (zie het verzoekschrift, p. 7) moet handelen.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij enkele krantenartikelen heeft voorgelegd, alsook een bundeling van stukken gaande over diverse gelijkaardige incidenten, waaruit zou blijken dat de problemen van verzoekster geen losstaand feit zijn.

Verzoekster legt bij haar verzoekschrift de epicrisis voor van haar moeder, waaruit zou blijken dat zij werd geslagen door onbekende mannen. Ook wordt de akte met betrekking tot de verkoop van het appartement toegevoegd. Dit appartement werd, gelet op de tijdsdruk, tegen een veel lagere prijs verkocht. Deze verkoop werd in november reeds afgerond, maar volgens verzoeker werd de akte pas verleden in december.

Betreffende de vraag om hulp aan de President van de Russische Federatie meent verzoekster dat de antwoordbrief hiervan een bewijs vormt. Verzoekster verklaart dat zij en haar man eerst een e-mail ontvingen, waarin geen melding werd gemaakt van enig adres of telefoonnummer. Pas nadat verzoeksters man werd geslagen en zijn mailbox was gecrasht, ontvingen ze een brief per post waarop wel een adres en telefoonnummer te vinden was. Verzoekster stelt dat haar man mevrouw Pa. heeft gebeld in december 2009, maar dat ze werden gevraagd verder af te wachten.

Verzoekster meent eveneens dat zij naar aanleiding van de ingediende klacht bedreigd zijn geweest, waardoor zij vreest bij een tweede klacht vermoord te zullen worden. Dienaangaande haalt verzoekster

het geval aan van een vriend van haar man, die een brief stuurde naar het Instituut voor de Rechten van de Mens voor hulp en bescherming en enkele maanden later werd vermoord.

Aangaande de melding die verzoekster heeft gedaan bij een onderzoeker van de UVD, verklaart zij dat deze zaak reeds na twaalf dagen werd geseponneerd, dat er nooit een ernstig onderzoek gevoerd werd en dat zij hieraan geenszins kon meewerken.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal niet geloofwaardig is wanneer hij stelt dat nergens uit het medisch attest blijkt wie de slagen heeft toegediend. Verzoekster verklaart dat een medisch attest slechts de aard van de letsels kan vaststellen; dat wanneer de arts de namen van de daders vermeld zou hebben, dit nog steeds weinig geloofwaardig zou worden bevonden aangezien hij niet bij de feiten aanwezig was. Meer kan, aldus verzoekster, niet van haar verwacht worden.

Zij herhaalt dat de feiten ernstig waren, dat uit het Deskundig Besluit nummer 178 dat zij heeft neergelegd, blijkt dat zij geschopt en geslagen werd, meerdere dagen arbeidsongeschikt was en een miskraam kreeg.

Verzoekster ontkent dat zij haar binnenlands paspoort achterhoudt en herhaalt dat dit door haar belagers in beslag werd genomen. Het arbeidscontract dat zij heeft voorgelegd vermeldt, volgens verzoekster, bovendien alle gegevens die worden opgenomen in het binnenlands paspoort.

Aangaande de reisdocumenten herhaalt verzoekster dat zij P. 4000 euro betaald heeft en dat hij een nieuw paspoort voor haar aanmaakte. Zij verklaart dat zij bovendien tijdens de reis onder zware stress stond dat zij zich geen namen van steden kan herinneren. Zij kan dan ook haar reisweg niet opgeven aangezien zij niet eens wist naar waar zij reisde.

Verzoekster verwijst naar haar slechte psychische toestand, die volgens haar worden ondersteund door tal van documenten. Aangezien elk stuk dat werd voorgelegd door het Commissariaat-generaal werd betwist, legt verzoekster "ten overvloede" een stuk van dokter Jo Van Wonterghem neer, dat haar depressie en anxietas bevestigt. Verzoekster meent te weten dat deze dokter over de nodige professionele bevoegdheid beschikt, waardoor dit attest niet langer toelaat dat de andere stukken in vraag worden gesteld.

Het feit dat verzoekster een grenscontrole perfect kan beschrijven ondervangt de bemerkingen van de commissaris-generaal aangaande het feit dat er geen afspraken werden gemaakt over de grenscontroles.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat het verhoor op het Commissariaat-generaal een heel stresserende gebeurtenis was, dat zij zwaar getraumatiseerd haar land verliet en dat zij in haar land van herkomst slachtoffer was van lichamelijk en seksueel geweld.

Zij voegt er aan toe dat personen die geconfronteerd werden met een tragische gebeurtenis zich kort na de feiten niet alles meer kunnen herinneren en dat ze zich vaak focussen op een aantal details die voor de buitenwereld van weinig of geen belang blijken.

Dat bepaalde gebeurtenissen dermate in iemands geheugen gegrift staan dat deze persoon daar achteraf een coherente beschrijving van kan geven, is volgens verzoekster een niet wetenschappelijk onderbouwde bewering.

Volledigheidshalve vermeldt verzoekster dat Y. N. reeds geruime tijd is vrijgelaten en dat zulke personen zich buiten de wet bevinden. Verzoekster meent dat zij voor deze mensen een belastende getuige betekent waardoor zij het gevaar loopt door hen uit de weg geruimd te worden.

Verzoekster is de mening toegedaan dat haar minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund en verwijst hiervoor naar artikel 4, 5 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoekster herhaalt dat zij immers doorheen haar asielaanvraag coherente verklaringen heeft afgelegd die niet in strijd zijn met gekende feiten. Genoeg elementen wijzen, aldus verzoekster, op de gegrondheid van haar vrees om te rechtvaardigen dat haar het voordeel van de twijfel zou worden toegekend.

Vervolgens geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming en meent dat de categorie van "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst" een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Verzoekster laat gelden dat een gedwongen terugkeer naar haar land overeenstemt met een behandeling die door voormeld artikel verboden is.

Verzoekster vraagt dan ook haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen; haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal haar discriminatie omwille van haar niet-Russisch uiterlijk, ten onrechte in twijfel trekt.

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij wanneer die vaststelt dat de documenten die verzoekster voorlegt geenszins wijzen op een discriminatie die van die aard is dat het een toestand voor gevolg heeft die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo blijkt uit het diploma van verzoekster, uit het certificaat van haar specialisatie gynaecologie, uit haar bewijs van bijscholing, het getuigschrift van bijscholing en de 3 attesten van bijscholing in 2006, 2008 en 2009, haar arbeidscontract d.d. 23 november 2006 en haar arbeidscontract d.d. 16 februari 2000, dat zij haar medische studies met succes heeft afgerond en hierna bij minstens twee ziekenhuizen aan de slag kon.

Verder beperkt verzoekster zich tot blote beweringen aangaande racistische opmerkingen, afwijzingen vanwege haar uiterlijk en een ongelijke verloning als arts. Ook haar verwijzing naar een artikel uit "De Morgen" en naar een rapport van "Amnesty International" wat geenszins in concreto aantoonst dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Verzoekster gaat in op de bewijslast en voert aan dat de commissaris-generaal niet kan wijzen op het ontbreken van bepaalde stukken aangezien zij alle documenten heeft opgevraagd waarnaar de met het verhoor belaste ambtenaar vroeg.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel rust bij de asielzoeker zelf.

Het is geenszins de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoekster toont in casu niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld, noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing.

Het fair-play beginsel is aldus niet geschonden.

Waar verzoekster enkele krantenartikelen toevoegt om aan te tonen dat haar problemen geen losstaand feit zijn, wijst de Raad er opnieuw op dat informatie over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Aangaande de neergelegde epicrisis van haar moeder (stuk 5), evenals de medische attesten van verzoekster (stukken 3 en 4), merkt de Raad op dat de arts de vaststelling doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

Het stuk vormt aldus geen echt bewijs van de ingeroepen problemen.

Wat betreft de akte met betrekking tot de verkoop van het appartement merkt de commissaris-generaal terecht op dat dit stuk op geen enkele wijze vermeldt onder welke omstandigheden of om welke reden dit onroerend goed verkocht werd. Dit stuk bewijst niets meer dan de loutere verkoop van het appartement.

Verzoeksters uitleg aangaande de vraag om hulp aan de president van de Russische federatie betreft slechts een gekunstelde post-factum verklaring, die geenszins verklaart waarom verzoekster zich sinds november 2009 niet heeft ingelicht over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

De argumentatie dat verzoekster en haar man eerst een e-mail zonder contactgegevens ontvingen en daarna pas de brief met vermelding van adres en telefoonnummer, strookt niet met de verklaringen van verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal waar zij verklaarde dat "Dat papier was het enige dat elektronisch verstuurd was" (zie gehoorverslag van 11 februari 2011, p. 20) en geen melding maakte van een brief.

Ook de bewering in het verzoekschrift dat haar echtgenoot in december 2009 nog telefoneerde naar mevrouw P. vindt geen weerslag in het administratief, aangezien verzoekster hiervan geen enkele melding maakte tijdens haar verhoor (zie gehoorverslag, p. 20-21).

Verder beperkt verzoekster zich tot het uiten blote beweringen en het aanhalen van de problemen van een vriend van haar man, die niet bijdragen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De uitleg van verzoekster in verband met de melding die zij en haar echtgenoot hadden gemaakt bij een onderzoeker van de UVD, wordt niet aangenomen. Uit het verhoorverslag blijkt immers dat verzoekster steeds beweerde zich nooit te hebben gewend tot de autoriteiten. De post-factum verklaring in het verzoekschrift dat het onderzoek niet ernstig was, verklaart de voorgaande tegenstrijdigheid dan ook niet.

Aangaande de uitleg van verzoekster omtrent het ontbreken van haar binnenlands paspoort en haar stelling dat deze gegevens ook terug te vinden zijn in het arbeidscontract, merkt de Raad op het binnenlands paspoort hét identiteitsdocument bij uitstek is van de Russische staatsburger, waarin informatie zit vervat over een eventuele woonplaats elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort; het arbeidscontract heeft die bewijswaarde niet.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster bepaalde informatie, die het intern paspoort normaliter bevat, probeert verborgen te houden.

Ook de verwijzing van verzoekster naar zware stress om haar gebrekkige kennis over de gebruikte reisdocumenten en de reisweg te verklaren, wordt niet aanvaard.

Van een asielzoekster -in casu een arts- die reist met valse of vervalste documenten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij op de hoogte is van een aantal essentiële gegevens in het paspoort, zoals de naam, geboortedatum, visum, teneinde bij een controle bij binnenkomst in de Schengenzone te verhinderen dat zij bij navraag om informatie omtrent de documenten, door de mand valt.

Bovendien is het redelijk te verwachten dat verzoekster deze ongewone en bijzondere reis kan toelichten, temeer aangezien in redelijkheid kan verwacht worden dat de omstandigheden een diepe indruk op haar nalieten. Dit gegeven wordt algemeen aanvaard zonder dat de commissaris-generaal dit wetenschappelijk dient te onderbouwen, zoals verzoekster eist.

Verzoekster moet minstens weet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde.

Dat verzoekster geen reisdocumenten neerlegt en geheel onwetend is met betrekking tot haar reisweg wordt niet aangenomen en keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Het feit dat verzoekster een grenscontrole perfect kan beschrijven, mildert de strengheid van de grenscontroles niet. Uit de informatie afkomstig van Cedoca blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat de mensensmokkelaar zelfs geen afspraken had gemaakt met verzoekster over deze grenscontroles is dan ook ongeloofwaardig.

Het attest, opgesteld door dr. Van Wonterghem, wordt bijgebracht ter bevestiging van de depressie en anxietas van verzoekster.

Daargelaten de vaststelling dat dit attest dateert van 12 juli 2010 -het verhoor op het Commissariaat-generaal vond plaats op 11 februari 2011- en verzoekster niet aantoont waarom dit stuk niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, zoals voorschreven bij artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er "nieuwe gegevens" worden ingeroepen, wijst de Raad er op dat dit medisch attest enkel werd opgesteld op aangeven van verzoekster en in geen geval aantoont dat de aangegeven medische problemen het rechtstreekse gevolg zijn van de voorgehouden feiten.

Bovendien blijkt uit dit arrest niet dat verzoekster niet in staat is om volwaardige verklaringen af te leggen, noch dat zij moeilijkheden heeft om zich bepaalde feiten te herinneren.

Dit stuk kan dan ook de motieven van de bestreden beslissing niet ombuigen.

Ook verzoeksters stelling dat zij gestresseerd was tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en dat zij zwaar getraumatiseerd is wegens het ondergane misbruik, kan de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas niet herstellen. Er is namelijk geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat stress verzoekster verhinderd zou hebben de waarheid te vertellen.

Dat Y. N. reeds geruime tijd is vrijgelaten, is een blote bewering die niet gestaafd wordt. Bovendien benadrukt de Raad dat het slechts een bijkomende motivering van de bestreden beslissing betreft, dat er rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich.

Gelet op wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Aangaande verzoeksters bemerkingen in verband met artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat hij te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). Artikel 3 EVRM stemt bovendien inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 11 februari 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor in bijzijn van haar advocaat, plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, . Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven, door verzoekster zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.7. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft trouwens niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE